Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 230 (10.613). Львів, четвер 15. жовтня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

## Льокарно.

**Імовірний корисний зворот. — Порозуміння про вступ Німеччини до Ліґи Націй. — Чехословаччина зрікається французької опіки. — Компромітація Скшиньского і шофер Штреземана. — Що скаже Берлін?**

Здається, що над озером Ляґо Маджоре повіяв вірний йому теплий животворний вітер і розсіяв вже найбільш небезпечні хмари, які нависли над судовою палатою у розкішному надбережному містечку. Здається, що прийшов вже зворотний момент у великій міжпержавній конференції, що радить над замиренням мира, так немирово встановленого у Версалі. Здається, — — лише здається, бо смертна преса й усі смертні її читачі не в силі нічого певного дізнатися про хід „явної“ дипльоматії, веденої кількома богами у нинішньому льокарнському Олімпі. Вони, ці боги, такі заздрі на свої тайни і так лякаються, щоби крім здогадів ніяка ясно означена вістка про їх розмови не облетіла світ, що один із них, Бріян, заявив, що правда, що конференція зробила поважний поступ, але інтерпельований, чи поступ цей рішаючий, знову скрутив: слово „рішаючий“ є, мовляв, за яскраве...

Цей поважний поступ, судячи з коротких і загальникових телеграм, слід добачувати у: 1) порозумінню щодо оспорюваної 16-ої ст. статуту Ліґи Націй, яка була найбільшою перешкодою для вступу Німеччини до Ліґи Націй і 2) згоди Чехословаччини на резиґнацію з ґарантій Франції арбітражного чесько-німецького договору.

В справі першої зазначеної точки, порозуміння має базуватися на таких підставах: Німеччина приступить до Ліґи Націй на звичайних умовах. Однак з уваги на застереження Німеччини щодо 16-ої статті статута Ліґи Націй (яка накладає на Німеччину обовязки екзекутора Ліґи, а на практиці — евент. оборонця Польщі перед большевиками) союзники складають декларацію, в якій пригадують, що лише збори Ліґи Націй мають право інтерпретації пакту та признають, що тягарі, які спадають на держави, покликані берегти взаїмні зобовязання, на випадок війни повинні бути залежними лише від тих засобів, якими ці держави розпоряджають. Крім того представники великих держав, які радять тепер у Льокарно та які є постійними членами Ради Ліґи Націй, складають заяву, що коли Ліґа Націй розпічне якусь дипльоматичну акцію щодо 16 ст., то вони візьмуть на увагу специяльне географічне положення і збройний стан Німеччини. Таким робом усувається небезпеку, якої Німці найбільше бояться, а то, що наслідком спрепарованого без їх волі і участи статуту Ліґи Націй, їх край може стати ареною війни чужих держав задля чужих інтересів.

Друге далекосягле порозуміння торкається, як згадано, чесько-німецького пакту. Короткий офіціяльний комунікат чехо-слов. прес. бюра повідомляє про успішний вислід конференції між Штреземаном і Бенешом. „Таймс“ відкриває рубець заслони того успіху: Чехословаччина заявила устами Бенеша готовість зрезиґнувати з ґарантій Франції, задовольняючися лише ґарантіями Ліґи Націй. Це значить не менше ні більше, як лише признання незктуальности чесько-французького військового союзу у відношенню до Німеччини! Чехи зрозуміли, що триматися сліпо й за всяку ціну поли Франції небезпечно, бо пола може зірватись.

Безумовно, що оба наведені порозуміння, які є великим кроком вперед конференції в Льокарно, є болючим ударом для Польщі. Побіджує теза Чемберлена-Штреземана, що спершу має прийти рейнський ґаранг. пакт, а потім щойно східний, і що ці дві справи є з собою незвязані. Скшиньскі бачить, що наради щораз ближче успішного кінця без його участи, та що він у щораз більше примусовій ситуації, щораз більше наражений на закид, що ось вже все булоб в порядку, колиб не засліплена впертість Польщі, яка не хотячи поступитись у своїх анахронічних претенсіях, не хоче зрозуміти інтересів европейського мира. Надзвичайно характеристичним є відношення Штреземана до Скшиньского. Щойно в понеділок 12. п. м. Бріян представив Штреземанові польського міністра заграничних справ. Зустріч тревала буквально 15 хвилин і розмова була суто конвенціонального характеру, про „погоду“ і т. п. цікаві речі, — та й годі. Але польська преса про цю зустріч пише шумно, як про першу „конференцію“. За те на справжню конференцію, заповіджену поміж Бріяном, Штреземаном і Скшиньским — Штреземан не прибув. Потім він просив вибачення: його шофер, мовляв, не знав дороги і заблукав! Не трапив бідолаха на конференцію зі Скшиньским, але дивним дивом саме в той час напоровся на Бенеша, з яким без довгих торгів і без усяких посередників прийшов на цілій лінії до порозуміння! Якщо й дальше будуть такі успіхи польської дипльоматії, то ледве чи вдоволеною буде Варшава, годована вічними запевнюваннями свого міністра про непохитну вірність Франції та одностайність лінії з Чехією.

Тепер ждуть у Льокарно повороту специяльного німецького курієра, висланого відтіль до Берліна, який має привезти погляд Гінденбурґа і решти німецьких міністрів на вислід розмов Лютра й Штреземана з Чемберленом, Бріяном і Бенешом. Якщо не прийдуть якісь неприємні несподіванки, то — здається — названі керманичі европейської політики розїдуться зі швайцарського містечка вже невдовзі як тріюмфатори.

## Недомагання уряду Ґрабского.

**Де їх дошукується народова преса.**

Навіть відсунення соймових нарад не спасло уряду Ґрабского від неприємностей зі соймовими атаками на його політику. Ті атаки пішли так далеко, що уряд Ґрабского сколихнувся у своїх підставах навіть від тих сліпих ударів, що йдуть зі соймових кульоарів. А удари ці важкі, бо можуть спричинити не тільки урядову, але й державну крізу.

Премієр і міністер фінансів невдоволений зі сойму і цьому невдоволенню дав вислів перед представниками преси, але не всеї а тільки пепесівської та народово-демократичної, тобто тих соймових груп, які Ґрабского не заатакували. Бо все инше з нетерпеливістю вижидає скликання сойму для зведення ґенерального бою з урядом.

Ґрабскі невдоволений, що його санаційних законопроєктів сойм не передав до комісії та не продовжував нарад без огляду на конференцію в Льокарно. Соймові кола знов, вимагаючи відсунення соймових нарад, кермувалися виключно льокарнською конференцією. Бо на їх думку, дискусія над експозе премієра могла тільки ускладнити та утруднити місію гр. Скшиньского в Льокарно.

Не те думає Ґрабскі. Він видно надіявся, що під враженням льокарнської конференції опозиційно настроєні групи сойму злагідять свою критику та не допустять до урядової кризи. На жаль він розчарувався у своїх рахунках. Опозиція воліла погодитися на відложення нарад ніж дати свою згоду на дотеперішню господарку уряду.

З тої нагоди появилися в польській пресі цікаві голоси, що кидають дуже ярке світло на теперішні відносини в найвищих польських урядових сферах і на безпрограмову та безсистемну господарку тих сфер.

Розгляньмо голоси тих, що хочуть підтримувати теперішній уряд беззастережно, отже від народової демократії. Львівський її орган „Слово Польске“, передчуваючи неминучу крізу уряду, містить в понеділковому числі „фільософічну“ статтю на тему сучасного парляментаризму п. н. „Узупелнєнє парляментаризму“. На думку автора парляментаризм у цілій Европі переходить важку внутрішню крізу. У всіх краях з парляментами уряди слабі а подекуди то й позапарляментарні. Бо ніде не дає для урядів належної підтримки навіть велика парляментарна більшість. Уряди дуже рахуються з парляментарними меншостями і стараються радше догодити їм, ніж своїм більшостям. Причину цього бачить автор у тому, що нині

„Парляменти перестали бути опорою для уряду... який чинник відібрав їм ту здібність? Без сумніву таким чинником являється нині публична опінія. Чи це вистарчаючий чинник, щоби запевнити урядам силу? Кожний відзначить, що настрої публичної опінії таким чинником не є і бути не можуть? Тому то надто слабі уряди в нас і взагалі в Европі.“

Ось якими шляхами поза плоти та поза огороди доходить автор до вишукання причини для немочі теперішнього польського уряду. Слідкуючи за тим „фільософуванням“, здавалось би, що на це нема ніякої ради. Але де там? Влумчивий публіцист зі „Слова Польского“ находить і на це раду в так званому доповнюванню парляментаризму. Щож це має бути? Ніщо инше тільки внесені Ґрабским до сойму законопроєкти про Господарську Раду, Раду Ощадности плюс проєктовані самим автором Рада Державної Оборони, Рада Оборони Скарбу і Рада публичного Спасіння. Самі ті ради мали би очевидно дорадчий голос, отже в нічому не впливали би на політику уряду. Та за те служила би вони параваном для урядової політики і мали би впливати успокоююче на публичну опінію. А самі траґічні назви тих усіх рад є вистарчаючі, щоби в публичній опінії викликати переполох і паніку. Про ратунок і спасіння вони кажуть і підтверджують тим самим катастрофальний стан державних відносин.

Очевидно, що пан публіцист зі „Слова Польского“ не хоче додуматися до того, що парляменти є перш за все висловниками публичної опінії. Инша річ з польським соймом. Він є висловом публичної опінії, але з перед трьох літ і то опінії не всього населення. Щоби цю опінію відсвіжити та скріпити, треба тільки розвязати сойм та скликати новий, і щойно тоді виявиться правдива публична опінія.

Народовий орган до того додуматися не хоче і через те торочить теревені про крізу всього европейського парляментаризму та слабість парляментарних урядів взагалі.

## По широкому світі.

**Муссоліні** почув себе двічі ображеним, перший раз за промову в австр. парляменті посла д-р Еллєнбоґена, за яку австр. уряд тепер офіціяльно прохав вибачення; вдруге за фразу англ. премієра Болдуїна, що Англія не терпіла би в себе ніякого Муссолінього. Протест Муссолінього перед англ. урядом ще не діждався відповіді.

**Італійський уряд**, себто на ділі головна рада фашистів, під проводом Муссолінього, домагається від міністра справедливости перевести закон, що всі страйки вважає державним злочином і дозволяє карати страйкарів.

**Литва** святкувала день 9. ц. м. як національну жалобу, на спомин заняття Вильна польським ген. Желіґовским.

**На Балтійськім морі** буря викинула на беріг 12 вітрильників, залила частину Ленінґраду і прорвала залізничий шлях на лінії Охти.

**Англійська робітнича партія** (лейбур парті) викеркнула зі свого списку всіх комуністів, згідно з останнім рішенням партійного конґресу в Ліверпулі.

**Загальний страйк** проголошений комуністами у Франції покищо не вдався.

# Відвідини.

*Львів, 15. жовтня 1925.*

Сьогодня завитають до Львова французькі парляментаристи. Приїзджають вони до Польщі на запросини маршалків сойму і сенату, щоби відвідати важнійші осередки сучасної Польщі. Шлях їхньої подорожі йде досить крутою лінією: Познань-Катовиці-Краків-Львів-Варшава-Вильно.

У відвідинах бере участь 14 французьких парляментаристів всіх партійних відтінків, а саме соціялісти: Муте, Стінас, Шоссі, Гамар, Февріє, Маес, Явар, Бовілен і Пресман, соціяльний републиканин Філіпото, соціяльні радикали: Гімон і Малярме та представники національного бльоку: Евен і Робалія.

У цій парляментарній прогульці переважають представники лівого картелю. Вони то сьогодня будуть зустрінуті представниками польської влади у Львові та польських урядових і громадських установ. Французька демократична лівиця ніколи не відносилася зі захопленням до відбудованої

границях Польщі. Тим більше ніколи сьогодня вже вславлений польський режім не міг найти прихильників чи оборонців серед представників французької демократії. Навпаки, французька лівиця була найбільше вирозумілою

І сьогодня представники тієї лівиці є гістьми маршалків сойму і сенату. Уряд поробив всі заходи, щоби прийняття французьких парляментаристів вийшло величаво. Адміністраційні чинники одержали наказ рожевими плястерками позаліплювати всі прогалини страшної дійсности. Пороблено теж всякі можливі заходи, щоби французьких гостей так обставити, щоби вони ніяким чином не могли вийти поза рямки офіціяльних прийнять. Не підлягає сумніву, що гостина французьких парляментарів буде використана „північними Французами" для гучних деклямацій про волю, рівність, братерство, свободу всіх народів. Крилаті демократичні кличі творитимуть ореол пируючих. Та ледве, чи цей „пир серед чуми", цей офіціяльний „сімпозіон" заглушить важкі голоси

Очевидно, якщо французькі парляментарії малиб намір познайомитися зі справжніми відносинами в Польщі, а особливо на українсько-білоруській національній території.

Поїздка французьких парляментаріїв має на меті познайомитися з польськими (в державному розумінню) відносинами. Ясно, що одноденний побут у Львові, переплітаний прийняттями і пирами, не може здійснити наміченого завдання. Теж саме торкається Вильна.

Французьких парляментаріїв в першу чергу витатимуть польські парляментарії: Мончиньскі, Прушиньскі, а може й Розмаріни та Зільберштайни. І хоч представники французької демократії завитали на українську національну територію, то їх не стрінуть умандатовані представники галицько-українського народу. Український нарід Галичини навіть не має свого представництва в польському соймі, бо польський уряд перевів вибори в Галичині тоді, коли ця країна не була складовою частиною Польщі.

На це бажали ми звернути увагу французьких гостей та перестерегти їх перед всякими типами, яких урядово покликано на „заприсяжених" представників українського громадянства. Справжнє знайомство, дійсне і вірне, з відносинами на українській і білоруській національній території під Польщею може бути осягнене тільки тоді, коли між гостями і представниками тих народів будуть усунені дрібні Патьомкіни і небажані посередники.



## На внутрішні теми.

**Урядництво наших інституцій і громадське сумління.**

Розвитком наших інституцій може бути задоволений тільки той, хто на них дивиться з становища, як перепхати нинішній день, отже з становища вповні безідейного або дуже слабо зачіпленого ідейністю. Хтож знає з пережитого, перечитаного чи перестудійованого минуле наших інституцій, передумає його та вдумається у відповідальність їх сьогодняшнього стану перед завтрішнім днем, перед будучою історією, той на загал бодай не має чим захоплюватися.

Література без ідеї не є літературою, а тільки збором різних віршевих і прозових, кращих і гірших писань, наука без ідеї не є наукою, так само розвитку інституції без її напрямної ідеї не можна назвати справжнім розвитком інституції. Ідея — це та червона нитка, що наскрізь проходить через розвиток інституції від її повстання до крайного пункту. Ні, — ідею інституції краще порівняти з рікою, що з струмочка повстає річкою, а пізнійше меншою й щораз більшою рікою, — краще порівняти тому, бо при правильнім і справжнім розвитку інституції її ідея повинна кріпшати й розростатися, як могутніє ріка наслідком щораз нових допливів.

Ідея інституції залежна від її характеру: ця ідея у різних інституцій різна. Незмінними лишаються для всіх інституцій однаково носії ідеї. Кого назвати носієм ідеї інституції? Чи виділ, управу, верховну раду, чи як би там ні називалося тіло, якому часову „суверенність" передали загальні збори інституції? Загал членів не може бути носієм, він творить тільки підбудову, менше чи більше пригоже або непригоже середовище для розвитку інституції, як ширшим таким середовищем є усе громадянство відповідно до свого зацікавлення долею й недолею своєї інституції.

Правда, головну моральну й матеріяльну силу черпає інституція саме з найширшого громадянства; правда, на рід і ступінь ідейности інституції мають непереможний вплив визначні одиниці громадянства устним шляхом і при помочи своєї преси, але все таки не широкому громадянству й навіть не загалові членів інституції бути носієм ідеї інституції, а якомусь тілу, постійно відповідальному. Якеж тіло може сповняти цю ролю, чи може виділ або управа інституції, куди дуже часто впираються одиниці через припадок, наслідком непорозуміння, або неохоти кращих людей займати такі місця, нпр. наслідком невідповідної боротьби поодиноких груп членів інституції? До цього такі тіла вибираються на короткий час, підпадають вічним змінам і не можуть бути властивими носіями ідеї інституції, хоча у виділах і управах бували досі одиниці, ідейною працею й посвятою котрих фактично держалася інституція через такий і такий протяг часу.

Деж шукати носіїв ідеї інституції? Такими носіями повинні бути не виключно, але головно урядовці інституції. Відповідно до цього повинна інституція й добирати своїх урядовців. Кандидатами на урядовців наших інституцій можуть бути тільки люде з чутким громадським сумлінням. І чутке громадське сумління мусить бути найвищою інституцією для урядовця нашої інституції.

Чим тяжша й відповідальнійша роля, тим вона почеснійша. В добрім розумінні ролі справжнього урядовця української інституції — урядовця з чутким громадським, а як хочете, національним сумлінням — ця роля тяжка й дуже тяжка, бо урядовець нашої інституції не так відповідальний перед своєю хвилевою управою, як перед загалом членів і взагалі широким громадянством, з якого інституція черпає свої життєві соки, нарешті як перед будущиною й історією даної інституції та загально-національною історією.

Свідомий своєї ролі й відповідальности за неї урядовець нашої інституції не стерпить, щоб поруч нього працював у ній чоловік із довгими й брудними в громадських справах руками, що більше, такий урядовець у першій мірі відповідальний перед громадянством навіть тоді, колиб поміж безпосередніх „суверенів" урядовця припадково дістався замісць сторожа народнього добра вовк, що чигав би на кождім місці на свою жертву. Чутке громадське сумління урядовця подиктувалоб йому й в такім разі шлях ратунку інституції перед вовком і вовчою ненажерливістю

Громадське сумління повинно змусити урядовця нашої інституції спеціялізуватися в своїм фаху, бо без спеціялізації й без солідної праці в парі з відповідною винагородою за неї неможливий по-

---

О. Д-Р. Г. КОСТЕЛЬНИК. 2)

## Зі Львова до Риму.

### I.

**У вагоні ч. 18 345.**

(Продовження.)

Зі Львова виїхало нас около 50 осіб — майже всі Львовяне. Вісьмох священиків (з о. прадатом Войнаровським „на чолі"), а решта світські. Чи було більше мужеського пола, як гарного, не знаю, бо не числив. Але на око виглядало, що панує рівновага. Було кілька „повних" родин: родичі з дітьми. З тих „дітей" тільки двоє були „правдивими" дітьми: Юра і Луця Б., а решта з певністю на смерть образились би, колиб їх називати дітьми: цеж були вже правдиві панночки й паничі, які самостійно (своїм розумом і хистом) уміли собі порадити в невигодах подорожі.

Ми заповнили цілий вагон. Годиться представити ласкавим читачам цей вагон, бо він нас завіз аж до італійської границі — гордо, бадьоро і услужно. Поляки певно хотіли показати „світові", як вони Українцям у всьому „ідуть" (не: ступають!) на руку, а може й нам, Українцям, тим хотіли щось сказати, та вибрали для нас найгарнійший віз: чисто новий, щойно з фабрики, аж світив. Усіх паломників це дуже „вразило", а мене просто заінтригувало. Відки їм такі вагони? — подумав я собі, і давай шукати за фірмою. Знайшов: „Lilpop Ran & Loewenstein-Warszawa".

Гм, думаю. „Warszawa" ніби є, алеж той „Lilpop Ran" і „Loewenstein" — це якесь більш загадочне, чим колиб походило просто з Палестини (авжеж з теперішньої)... І коли я своє „недоуміє" виявив старшим (радникам, — нищої ранги либонь між нами не було!), всі ми возхищалися Варшавою, що вона вже й такі „первокласні" вагони будує... Та ми обманулися! Звели нас позори — політура! Аж на італійській границі я відкрив правдиву фірму: над колесами, на невидному місці, відчитав я: Wien і назву фабрики, але — на жаль — не мав часу відписати її, і забув.

Завелика прихильність польських залізничих властей не вийшла нам на добре. Ми просто липли до лавок і у Відні треба було бензиною вичищувати сліди тих надто близьких „польсько-українських взаємин" — то на хребті, то де инде (куди хто більш гравітував). Не взяли собі того до серця тільки ті, що вибралися у старому одінні в надії (себто в спекуляції) на нове.

Чи маю по черзі представляти всіх паломників і паломниць, або хочби гуртки, які — звичайно — потворилися в дорозі? Думаю, що цього не бажали би собі учасники папського паломництва.

Зрештою це зробило би мій „реферат" дуже сухим — „бедекерським". Замовчати дещо — а повстане тайна, яка все є більш принадчива, як бедекерські дані. Отже скажу тільки загально: потворилися в нашому вагоні численні гуртки — то на основі віку, то на принціпі легкої симпатії, то на засаді ще легшої (або й тяжчої) антипатії, як звичайно в більшому товаристві. Завязалися знайомства симпатичні й памятні — либонь на ціле життя, якщо память допише! І говорили люде, гомоніли гуртки — був теж на це час! Тут про щось розправляють, там щось веселого оповідають, а тут знов молодший радник люльку курить, і Бедекера студіює, тай виклацає, як і що буде в Італії... Розуміється, з тих мрій либонь не сповнилась навіть десята частина — як звичайно в житті.

Були й такі, що ходили від гуртка до гуртка, та всяке придумували, щоби людям і „дітям" було весело. Мій батько всі дива життябуття тим пояснює, що „Бог всіляке хоче мати". А так само товариство „всіляке хоче мати", бо контрасти збільшують афекти.

Може хтось із тих загальних рис нашого паломничого товариства висуне здогад: що між нами не було правдивих паломників-богомільників. Авжеж що були! Сиділи спокійно і медитували, задержуючи весь час побожний, поважний вигляд. Одначе „паломник з професії" прилучився до нас щойно в Перемишлі. Чому саме в Перемишлі, не знаю. Так само міг він прилучитися до нас у Львові, в Кракові, у Відні, бо він ціле своє життя „паломничествує". Це д. Барвінський (простий собі чоловік) з Підляша, відомий у Львові, Варшаві, в Кракові, в Ченстохові, у Відні, в Римі... Його вигляд пригадує давніх стовпників і затворників, і коли йде вулицею, то ціла вулиця за ним зглядається. Такий паломник, професійний обдертюх, не дуже то гармонізував з нашим товариством. Але наш провідник, о. д-р І. Бучко, потішав нас, що д. Барвінський обіцяв, що викупаєтьєся, обстрижеться і прийде в „новому" одягові. Прийшов — і справді без своєї „затворницької" пелерини; чоботи без (відвічного) болота; на споднях тільки одна (велитезна) лата; а на голові гальбциліндер — вправді повигинаний, але ще чорний. Коли я похвалив пришельця: „тепер виглядаєте як кавалер", він усміхнувся ласкаво — знать тому, що додержав даного слова. Не був він для нас тягарем, бо сів собі на лавочці, що у входовій переділці коридора, і тут остав аж до Відня.

(Продовження буде.)

ступ взагалі й тим самим нашої інституції.

Урядовець нашої інституції з громадським сумлінням це той зразковий господар, що постійно чуває над своїм господарством, щоб воно не тільки не потерпіло, але й постійно поправлялося й підносилося, він, як дбайливий батько за будущину своїх дітей, працю й положення інституції в біжучім дні оцінюватиме під кутом її завтрішнього дня.

А вже без сумніву лихий той урядовець, котрий не має бажання й охоти заступити завтра чи коли свого шефа й повести діло краще ніж його попередник, — очевидно виспеціялізувавшися для такого діла.

Словом розвиток і будущину наших інституцій треба сперти на урядовців із громадським сумлінням. Між ними треба знайти людей, здатних до всіх трудів, яких вимагає розвиток інституції, а всякі виділи, управи, контрольні комісії чи що там не почесні тіла, вибрані на загальних зборах на доказ повного довіря громадянства до них із одного боку й для заступства бажань загалу членів із другого боку. Коли наші інституції сопатикуться на урядовцях із громадським сумлінням, не тяжко буде находити кандидатів до управ, виділів, комісій тощо.

М. Возняк.

**Памятаймо: Рідна Школа — це наведня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!**

# ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

### Конґрес нац. меншостей.

Дня 15. X. зачинається в Женеві конгрес нац. меншостей. На конгресі буде заступлених понад 30 нац. груп 14 ріжних держав і 12 народів, що числять около 30 міліонів. Досі зголосили участь меншости: українська, закарпатських Українців, білоруська, литовська, польська, венденська, мадярська, жидівська, данська, німецька і шведська.

### Нумерус клявзус.

Прем. Ґрабскі конферував із своїм братом Станіславом у справі нумерус клявзус. Ухвалили, що мін. просвіти вишле новий обіжник до всіх висших шкіл у Польщі, яким домагатиметься понехання дотеп. нац. і рел. обмежень при вписах на університети.

### Виїзд нім. делеґата.

Нім. делеґат Кемпнер, держ. секретар канцелярії райхстагу виїхав із Льокарно, щоби здати Гінденбургови звіт із висліду пропонованого компромісу з зах. великодержавами. Є погляд, що 10 дн. реченець конференції не вистарчить на полагоду обговорюваних справ.

### Виїзд Войкова.

Посол СРСР. Войков виїхав із Варшави. Його заступає радник посольства СРСР. Бесядовський.

### Фр. парляментарі в Польщі.

13. X. приїхали до Кракова з Катовиць французькі парляментарії.

### Польсько-лит. переговори.

13. X. було в Люґано перше засідання польсько-литовської конференції.

### Конференції прем'єра.

13. жовтня премієр Ґрабскі переговорював із б. мін. Стечковским. Конференції цій в часі актуальної кризи приписують велику вагу. В. Ґрабскі прийняв теж у себе директора департ. мін. загр. справ Бадера, який інформував його про положення в Льокарно. Прем. Ґрабскі зложив теж у Бельведері през. Войцеховскому звіт із загр. положення. Мав довшу конференцію з мін. Рачкевичем.

### Успіх конференції в Льокарно.

Довірочна конференція пяти головних делеґацій довела до повного порозуміння в справі вступлення Німеччини до С. Н. Сталося це коштом правних застережень уст. 16., корисних для Німеччини. А саме: Англія, Франція, Бельгія й Італія готові заявити, що годяться на звільнення Німеччини від обовязуючого всіх членів Союза в збірнім примінені мілїт. і екон. санкцій супроти воюючої держави, яка викликала конфлікт, коли в тому дусі западе рішення С. Н. Тежсаме торкається права перемаршу чужих військ через нім. територію. Рішення своє може умотивувати Рада С. Н. виїмковим положенням Німеччини так стратеґічним як і екон., як держави, що є в центрі Европи. Німці доказують, що в инших справах, себто справах Польщі, Франція піде на далекі уступки. Французька преса вельми невдоволена з причини уступок для 16. уст. і каже, що ці уступки рівняються уневажненню 16. уст.

### Переговори Скшиньского зі Штреземаном і Чемберленом.

Мін. Скшиньскі мав коротку розмову з канцл. Лютером і довшу зі Штреземаном. Предметом нарад були справи конференції, головнож арб. договір між Польщею й Німеччиною. Опісля мін. Скшиньскі мав коротку розмову з Чемберленом, а попол. з Бенешом. З нарад німецької делеґації з польською виходить, що справа сх. пакту вимагатиме довших переговорів.

### Бої в Сирії.

З Дамаску повідомляють, що племя Бедуїнів під впливом агітації насл. Ібн Бекра зайняв місто Гама, котре боронило 700 Французів. Наступи Бедуїнів на Алепо не вдалися.

# З судової салі.

### Штайґер перед судом.

**Перший день розправи.**

*Фальшивий альярм з утечею Штайґера.*

Після відчитання акту обвинувачення обор. д-р Ґрек в дуже гострій формі напятнував „вибрик дневникарської лимпартерії", якого допустилась „Ґазета Порання", видавши в передодень розправи надзвичайний додаток зі сфінґованою сензацією про спробу втечі Штайґера. Д-р Ґрек запротестував проти пропущення прокуратурою тої вістки, хоча одночасно конфіскується леда дрібницю, а в даному випадку брехливо й тенденційно злобно описувалось подію, яка буцімто мала трапитись у судовому будинку. Безумовно, що та вістка мала на цілі виробити некорисну для обвинуваченого атмосферу. Оборона просить авторитетної заяви предсідника, як саме малася річ з тією „утечею".

Предсідник перериває на пів години розправу, щоб засягнути інформацій, після чого повідомляє, що управі вязниці нічого не відомо про якунебудь спробу втечі Штайґера. Фактично Штайґер почув в ніч з суботи на неділю діймаючі болі. Тому, що не можна було порозумітись з судовим лікарем, завізвано ратункове поготівля, якого лікар дав Штайґерові успокоююче лікарство. Біль був наслідком натягнення стегна.

### Перша орація д-ра Ляндау.

Тому, що предсідник роздав ситуаційний плян до акту обвинувачення присяжним суддям, обор. д-р Ляндау виголосив першу свою довгу промову, в якій домагався спершу переслухати всіх свідків, які визначилиб той плян, а не суґерувати прис. суддів згори. Трибунал відкинув це внесення.

### Оборона Штайґера.

Обв. Штайґер, високий брюнет, гладко виголений, елеґантно одягнений, з чорними америк. окулярами типічної семітської фізіономії, заявляє, що він цілком невинний. Переповівши детально своє curriculum vitae, представляється як ідейний сіоніст, що в сіоністичних організаціях працював ще зі шкільної лавки. На місці атентату найшовся цілком випадково. З бюра вийшов швидше, ніж звичайно, бо мав зустріч з панною М., з якою умовився іти до театру. — На обороні обв. перервано розправу до слідуючого дня.

Але слідуючого дня розправа не відбулась, бо один зі суддів присяжних, емер. радн. Шуляковня дістав раптом удару серця і помер, поки насліла лікарська поміч. З огляду на загальне поверування, предсідник відложив розправу.

**ВІДГУКИ ДНЯ.**

# Дещо з історії.

Біжучий рік хоч і який поганий та неприятний, всеж таки дає весь-конець одна-два дні для романтиків і ревматиків. На безхмарній синяві показується сонце, вітер кладеться спати, а теплий воздух заливає світ. В такі дні пів Львова виттягає на вулиці ляснути свіжого повітря і зогріти онемілим сонцем. Доокружні кущі та левади повні людей і вереску, сліпів і злодіїв, зітхань.

В один такий блаженний день вибрався я з товаришем на Високий Замок. Вибрався зовсім без ціли, а так щоби пройтися кудинебудь. Моїм товаришем був відомий таппюрист, що тепер перекинувся на історика, прочитав Чоловского книжку про Львів, Сопотніцкого про війну польсько-українську, Липинського про шляхту на Україні і має надію загнати в кут усіх наших істориків. Ясна річ, що йдучи передмістям наша розмова мусіла зійти на історію і звязані з нею неточности.

Вийшовши на горбок, ми приставули і глянули на Львів.

Мій товариш почав виклад:

— Бачиш оцю гору, що біліє моя...

— Моя мило „Мута" — докінчив я.

— Дай спокій з дурними жартами... Отже бачиш її?

— Бачу!

— Це гора Льва, на якій ніби то мав стояти замок князя.

— А тим часом?...

— А тим часом він там напевно не стояв, бо це піскова гора і на ній замків ніхто не будував би.

— Чому ні. Я сказав би, що власне там напевно стояв замок.

Історик-аматор глипнув на мене з убійчою іронією.

— Ніби чому? запитав.

— Во в нас із давен-давна будується замки на піску.

— Е ти все береш „віцом". Але — серіозно говорім. Подумай: ні один з наших т. зв. істориків не означив точно, де саме стояв княжий замок. Це фактично скандал, адже справа зовсім не тяжка.

— А деж властиво замок стояв?

— Здається що оттам, коло Кургану Унії Люблинської, але... напевно не можу сказати...

— З огляду на те, що квестія місця де стояв замок, була дефінітивно вирішена, ми пішли далі.

— Підемо до памяткової таблиці Собеського! — запропонував історик.

Я погодився, хоч таблицю оглядав уже нераз, у ріжнім товаристві і при ріжнім освітленні.

Товариш почав мені оповідати як то король Собескі побив свого часу під Відцем велику армію Турків значно меншими силами, скільки тоді там було козаків і як вони бились.

Оттак балакаючи, зайшли ми на місце і... станули як вкопані. Мимо зросту дорожні, чужої валюти і спадку золотого до довіря до Ґрабского — таблицю відновлено і прикрашено. А на ній виписано золоте на білім, між иншим, що: „8 tysięcy husarów rozbiło 40 tysięcy Turków"...

Я був не менше здивований, як і мій товариш-історик.

Не так давно, може два місяці тому ми були обидва коло тієї самої таблиці, на тім самім місці. Все було так само з маленькою тільки ріжницею: таблиця ще не була відновлена і напис на ній був старий.

А в цьому написі стояло між иншим що: „4 tysięcy husarów pobiło 400 tysięcy Turków"...

— Маєш твою історію! захепкував я.

— Прекрасна magistra vitae.

— То бачиш якась помилка мусить бути! А зрештою... може найновіші досліди...

Надійшов дозорець памятників і я звернувся до нього за інформаціями.

— Przepraszam pana. Dlaczego zmieniono liczbę wojska na tablicy. Przedtem było 4000 Polaków i 400.000 Turków, a teraz jest 8000 Polaków i 40.000 Turków?

Дозорець усміхнувся.

— Panowie nie wiedzą? Przedtem Turków rachowano na marki, a teraz na złote.

— A husarów?

— Chusarów podług miernika podatkowego.

— A faktycznie jak było?

— Ja myślę, że Turków trzeba było przerachować na dolary!

По тих словах дозорець віддалився, а мій товариш скрупулятно записував його слова в нотатці.

Мав ще один доказ невірности і недбайливости наших істориків.

*Галактіон Чіпка.*

# Біржа.

*Львів, 14. жовтня 1925.*

### Гроші.

Амер. дол. 6·09 — 6·10, канад. дол. 5·60 — 5·65, чеські кор. 0·17·50 — 0·17·75 леї 0·02·50 — 0·02·75, франц. франк 0·27·50 — 27·75 швайц. фр. 1·14 — 1·15, анг. фунт. 28·40 — 28·80.

**Золото.** 20 кор. 24·20 — 24·50, 20 франк 22·50 — 22·80; 20 марк. 27·60 — 27·90; 10 руб. 30·80 — 31·25.

**Сріблo.** Австр. кор. 0·51·00 — 0·52·00, 5 ав. кор. 2·60 — 2·65, фльорени 1·30 — 1·32, рубл. 2·14 — 2·16 рубель дрібними сріблом 1·06 — 1·10.

# НОВИНКИ.

— **Конфіскати.** У вчорашньому (229) числі „Діла" сконфісковано один уступ зі змісту реферату інж. Теодидла на недільному земельному вічу, частину другої і четвертої та цілу 3-тю резолюцію віча і одно речення зі звіту з тернопільської судової салі.

— **Ще про Скит Манявський.** В звязку з новинкою, подавою в ч. 223 „Діла" про поголоски на тему передпродажу Скиту Манявського, у якій ми покликувалися на інформації о. М. Кейвана, отримуємо від о. Кейвана листа, в якому він повідомляє про заходи місцевого світського і духовного громадянства над здвигненням памятника Антонові Могильницькому та перебиттям Скиту Манявського під свою опіку. Вже від двох літ іде по всіляких інстанціях тяганина з програмами і статутами відповідного комітету, але всі дотеперішні заходи на отримання від властей дозволу й затвердження статуту є даремними. О. М. Кейван застерігається теж у своєму листі, що це не він є автором кінцевої замітки у згаданій попередній новинці на адресу нашого висшого духовенства, яке — як казалося там — займається всілякими непотрібними і шкідливими експериментами замісць близшими реальними справами, як ось нпр. справою цінної національно-релігійної памятки „Скита Манявського". Очевидно, що та замітка є редакційною рефлексією, за яку не відповідає шановний інформатор наведених подробиць, та яку наша редакція має право висловити й на дальше підтримати. О. М. Кейван слушно зауважує, що Скит Манявський повинен бути дорогий усім Українцям, як духовним так світським, і всі вони не повинні забувати про нього, але наша світська інтелігенція є незмірно більше обтяжена всілякими громадськими справами, ніж духовна, а вже участь найвищого нашого духовенства у Гром. життю є дійсно мінімальна. І тому воно повинно бодай займатись нашою... справами — чого теж на жаль не робить.

— **Примірна до наслідування.** Ріжні Товариства й установи послуговуються чехами, які подають по часописах. Та дуже мало число чехів повертає назад. Тому мусимо піднести факт, котрий доказує, як повинно громадянство трактувати справу датків на загальні ціли. З села Пілипче, пов. Станиславів, поверяуло до Т-ва „Просвіта" на віднову дому 13 чехів на суму 8 зол. 80 сот. Пожертвуючими самі селяне і місцевий парох. Одна жертва виносить 1 зол. 50 сот., три по 1 зол., 8 чехів по 50 сот. а один чек на 30 сот. Такий рід пожертв нікого не обтяжує, а переведений масово дає правдиву матеріяльну і велику моральну допомогу.

— **Успіхи нашого співака між чужими.** Наш земляк, п. Мих. Голинський, заанґажований до новоутвореної опери в Торуні, виступив з великим успіхом перед новою публикою у цьому місті, Бидгощі та Ґрудзьондзу, і зєднав собі одноголосну прихильну оцінку всієї преси. „Слово Поморске", що виходить у Торуні пише так „Партію Йонтка (в „Гальці") співав п. Г., молодий артист, ще незнаний на сцені, одначе з прегарним матеріялом: повний, теплий теноровий голос, з вирівняною скалею, гнучкий та експресійний. Наш театр придбав у п. Г. небуденну силу". „Примєрець Рольніци" хвалить дирекцію театру за такий вибір. „Дзєннік Быдгоскі" называє голос п. Г. „тенором могутньої геройської сили, що приковує слухачів блеском своїх високих тонів". „Курєр Позньскі" хвалить голос „першорядної вартости" і „знамениті зовнішні дані, що все разом є поважним завдатком на тенора в майбутности може европейського". „Ґонєц Надвісляньскі" і „Ґлос Поморскі" повторюють ті самі думки иншими словами. Та найбільшою похвалою зустрів виступ артиста Г. німецький часопис у Ґрудзьондзу „Вайхсель. Пост" пишучи про його „мистецьку ролю" в „Гальці", „якого голосові засоби просто нагадують Карузо".

В Москві відбувається тепер собор православної церкви. На соборі відбувся дуже завзята дискусія на тему найвищої влади в православній церкві. Митрополит Серафим поставив резолюцію про завіщування патріярхату, який відновлено щойно в 1917 р. За найвищу інстанцію в православній церкві визнано загальноцерковний собор.

...да те затверджено на тому самому засіданні автокефалію української православної церкви.

— **До учительства і Товариства „Взаїмна поміч українського учительства"** (Львів, Оссолінських 11/II) взиває товаришів зльокалізованих, щоби подали евентуальні зміни їх службових відносин. Кандидатів і кандидатки учительського звання, які поминно старань не одержали досі посад, закликає у власному інтересі подати це до відома Управі Т-ва. Товариші і Товаришки, які цього року обняли учительські посади, подадуть негайно свої адреси, зголошуючись в члени станового товариства.

## НАДІСЛАНЕ.



— **Як заосмотрюють кооперативи товарами на Україні?** На засіданню пленуму Центрального Комітету компартії більшовиків України заявив секретар Лебідь, що деякі товари, як наприклад перкаль і посуда, мандрують зі складів тресту до сільських кооператив аж 300 днів. У харківській губернії сільська кооперація збуває серед селян заледви 40 відсотків товарів, які дістає для розпродажі між ними. Решта тих товарів іде в руки приватних спекулянтів.

— **Засуд московських фінансових інспекторів.** У Москві закінчився судовий процес проти фінансових інспекторів. Їм поставлено в вину надужиття, яких сами допустилися, покриваючи злочини урядовців. Інспектора Стаховича засудили на кару смерти через розстріл, 5 його товаришів на довголітню тюрму, а 37 громадян, що давали інспекторам хабарі, засуджено теж на тюрму від 1—8 літ для кожного.

— **Національні суди на Україні.** На радянській Україні зорґанізовано 92 національні судові камери. В тому числі утворено 33 жидівських, 31 російських, 14 німецьких, 6 польських, 4 болгарських і 4 грецьких камери.

— **Відгомін отаманщини.** Київський революційний трибунал засудив на кару смерти через розстріл бувшого помічника отамана Зеленого-Гаращенка. Гаращенкові доказали вбивство цілих десятків комуністів. Він орґанізував свого часу відомий напад на Трипілля, в якому вбито цілий відділ київських комсомольців. Він же затопив на Дніпрі два пароходи, на яких їхали комуністи.

— **Хрунівський посол Кравчишин і панська мова.** „Д-р Ст. Біляк отримав з Комарна у коверті й на бланкеті „Senat Rzeczypospolitej Polskiej" та з печаткою „Український селянський клюб, соїм, Варшава" такого листа у буквальному тексті: „Wielmożny pan D-r Stefan Bilak w Gradku Jagiellońskim. — Warszawa dnia.: Czolovice.,. 1925 4. 10. — Wielmożny Panie! Otrzymałem zawiadomienie od Pana o zaplacenie tej kwoty co do banku to donosze Panu rze wkrutkim czasie zaplace bo ja dobrze wiem ale niewiedzałem ile i czekałem na zawiadomienie A pan Kuszwara powinien sam był mnie zawiadomić i pana nietrództ kreślę sie z szacunkiem p. Jan Krawczyszyn". І дивувались колись люде, що бідний рекрут з Покуття запроторений на 3 роки до касарні такого-то „цісарского реґименту" писав під кінець військової служби до своєї сільської дульчінеї: „Лібе Ганцю!" — Видно, що й ільківським послам варшавське „панство" заімпонувало настільки, що перед українськими адвокатами хотять похвалитись своїм поступом у панській грамоті. Лист оставленого „посла" Кравчишина є матеріялом для „Зиза" з дописком „автентичне".

— **Мов з поліційної фільми** виглядає автентична пригода, яка позавчера трапилась одному з наших львівських громадян: його сина 18-літнього ґімназиста, заарештували на вулиці, відвели до якоїсь окремої кімнати на поліції, де його відфотографували, зробили відтиск пальців, взяли точні інформації про його особу, сконфронтували його з десятьома невідомими йому особами і звільнили. Коли батько хлопця звернувся до дирекції поліції за розясненнями, всякі розшуки за списаними документами з його сином не дали результату і у всіх відділах повторили категоричну заяву, що такого арештування і протоколу зовсім не було.

— **З хроніки самогубств.** Вчора у Львові трапились нові три самогубства. Дві молоді жінки: Олена Януш і Марія Кос хотіли отруїтись кокаїною і сільним квасом, а 64-літній старець Рутковскі — вероналем.

— **Арешт вломників у Дрогобичі.** Львівські відомі вломники, що перенесли свою діяльність до Дрогобича, попали в руки поліції при праці над грабуванням почтової каси. Їх імена: Иосиф Розенбуш, Степан Волошин, Казимир Михальчишин і Лев Коль.

— **Князь, полковник, лікар і ошуканець** в одній особі лічив нелеґально селян у сокальськім та равськім повіті ріжними зілами. Є він російським емігрантом, називається Олександер Іваниця, і покликався при арештуванню до свого лікарського фаху, в якому не добачував нічого злого. Багато його пацієнтів мало занедужати, а коли один умер він утік до Львова. Невідомо ще, чи з усіх його титулів: князя, полковника та лікаря, бодай один є правдивий.

— **Самогубство варшавського фабриканта.** У звязку з нечуваною економічною кризою в Польщі поповнив самогубство власник найбільшої в Польщі фабрики черевиків (фірма „Слон") Кароль Гіммельфарб. Причиною самогубства була депресія та клопоти звязані з сплатою зобовязань.

— **Нова американська манія.** В останніх тижнях зросла в Злучених Державах мода плекати та носити тюльпани до величини хоробливої манії. За один тюльпан платили 5.000 до 12.000 долярів. Це є така сума, що якби її не друкував поважний часопис, то можна би її вважати жартом. Голяндія, країна, що має специялістів до плекання цієї квітки, вже вислала до Америки 70.000 скринок з тюльпанами. Цікаво, що така тюльпанева недуга панувала в Америці вже в 1634 р.

†

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

за душу бл. п.

**о. Миколи Галущинського**

**пароха в Зашкови**

відбудеться в четвер, дня 15. жовтня 1925 о год. 9. рано в церкві духовного семинара. На це Богослуження запрошують рідню і знайомих

632 Сини і внуки.

## ОПОВІСТКИ.

**Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру О. Мітневич":**

Рогатин, саля „Просвіти".
15.Х. „Циганка Аза".
16.Х. „Дні нашого життя".
17.Х. „Вихрест".
18.Х. „Маруся Богуславка". 563 10—?

**Український Театр під дирекцією І. Когутяка.**

Озірна, саля „Просвіти".
Середа 14.Х. „Княжна Чардаша".
Четвер 15.Х. „Барон Кіммель".
Пятниця 16.Х. „Чесна Зузанна".
Золочів, саля Шашкевича.
Субота 17.Х. „Сірітка Хася".
Неділя 18.Х. „Натусь". 569 1-3

**Український мішаний хор Д. Котка:**

четвер 15.Х. Самбір.
пятниця 16.Х. Самбір.
субота 17.Х. Старий Самбір.
неділя 18.Х. Старий Самбір. 518 17-?
у вівторок 20. Х. Дрогобич.
у середу 21. Х. Дрогобич.
у пятницю 22. Х. Борислав.

**Українці Станиславівського Повіту! В неділю, дня 18. жовтня ц. р. в год. 1. попол. відбудеться в Станиславові в салі „Українського Сокола" при вул. Третього Мая Всенародне Віче в справі земельної реформи. Українці, про вашу землю йде! Явіться всі! По вічу в тій самій салі Кооперативна Академія. — За Комітет:** *Д-р Ю. Олесницький.* 1—1

**Жіночий Кружок УПТ. ім. Ганни Барвінок у Львові** отвирає з днем 1. листопада ц. р. тримісячний курс ручного трикотарства для українського жіноцтва. Місячна оплата 10 зол. Наука відбуватиметься в дівочій школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12 у вечірних годинах від 6—8. Зголошення на курс приймає Управа школи ім Шевченка щодня від год. 9—12. 637 1—2

**З життя „Українського Товариства Допомоги Емігрантам з України" у Львові за місяць вересень.** З відчиту Т-ва за минулий місяць вересень видно, що воно працює в міру можливости. Прибутки такі: добровільних жертв зол. 850, членських вкладок вступило зол. 321, за Касу Хорих зол. 38. Видатки: допомог видано зол. 84, допомогпозичок зол. 270, до Каси Хорих заплачено зол. 63. Товариству винні: членських вкладок зол. 1.027, до Каси Хорих зол. 126, допомог-позичок зол. 1.257. Всіх членів Товариство має 234, з них емігрантів 80, неемігрантів 145, почесних членів 7; за місяць прибуло 11 нових членів; членську вкладку заплатили 80 членів, не заплатили аж 154 члени. Читальня Товариства має 1.1?2 томів книжок, 13 газет та 22 журнали. За минулий місяць в читальні перебувало 112 членів, а до Товариства зверталося 210 осіб. Просить записуватися в члени Товариства. Адреса: Руська ч. 3. 3-ий пов. 1—1

## Дрібні оголошення.



## ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.



## ПОДЯКА.

Отсим складаємо щиру подяку Впр. Отцям, які дня 25.IX. 1925 зволили відвести мощі бл. п. о. Петра Княжинського на місце вічного супочинку, всім Вп. Панам та Паням, нашим і Покійника знакомим за їхню участь в похоронах, та всім, що в якийнебудь спосіб причинилися до звеличання сумного обряду й дружнім словом і ділом несли нам розраду й потіху в тяжкому горі. 639

**Жінка, діти, сини ва, зять і внуки**



## Загальний Зїзд УПТ-ва

відбудеться в понеділок дня 2-го падолиста ц. р. год. 9·30 рано в салі Музичного Товариства ім. ЛИСЕНКА, вул. Шашкевича ч. 5. зі слідуючим порядком дневним.

1. Отворення Загального Зїзду і відчитання протоколу з останнього Загального Зїзду.
2. Вибір комісії статутової, орґанізаційної, персональної і комісії Матки.
3. Звіт Головної Управи.
4. Звіт контрольного Комітету.
5. Уділення абсолюторії.
6. Зміна статута УПТ-ва.
7. Вибір голови УПТ-ва.
8. Вибір 12 членів Головної Управи і 3 заступників.
9. Вибір контрольного Комітету (5 чл.) і заступника.
10. Вибір розємного Суду (5 членів).
11. Ухвалення річної членської вкладки.
12. Внески та запити.

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ТОВАРИСТВА

*Янів* вр. Голова. *Стоцький* вр. Секретар.

634 2—2



## КОНКУРС.

Головний Виділ Товариства „Просвіта" у Львові уряджує при допомозі Краєвого Товариства „Сільський Господар" 5-місячний господарський курс в господарсько-садівничій школі в Милованї (товмацького повіту).

Курс триватиме від дня 1. падолиста 1925 до 30. березня 1926 року. Одночасно з сим розписує Головний Виділ конкурс на приняття до школи 30 учасників з приміщенням і удержанням під отсими умовинами:

1) зголошуватися можуть мущини в віці 16—36 літ, що укінчили найменше народню школу:
2) кожний учасник має мати свою одіж біля і постіль:
3) учасники платять за удержання, опал, світло і науку по 30 золотих місячно з гори. Хто вплатить з гори повну квоту за всі 5 місяців, платить лиш 130 золотих за весь час тревання курсу.

Програма курсу: (на основі програми затв. мін. рільництва з 29. X. 1923. Ч. 2419—R—IV.)

1) Предмети загальної освіти:
2) Основні відомости з науки природи, підготовлюючі до фахових предметів;
3) Фахові предмети: рільництво, годівля, молочарство, городництво, садівництво, адміністрація і господарське книговодство, ветеринарія, пасічництво;
4) Питання з господарського законодавства і народнього господарства та кооперація;
5) Гігієна;
6) Практичні господарські вправи.

Зголошення на курс належить вносити поручено на адресу: Господарсько-садівнича Школа в Милованю п. Стриганці (Stryhańce).

Про приняття і день приїзду повідомить кожного Управа школи.

Львів, дня 25. вересня 1925.

За Головний Виділ Т—ва „Просвіта" у Львові:

540 2—2

*Д-р І. Брик*, м. голова. *С. Махаляс* за секретаря.

За Краєв. Т—во господарське „Сільський Господар" у Львові:

*Інж. Ю. Павликовський*, м. голова. *М. Творидло*, директор.

За Управу Школи в Милованю: Інж. Евген Брилинський директор.

**Ширіть наш часопис!**

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло"-Львів. Ринок ч. 10.